

נְשִׁמָתָא

דאורייתא

הורים וילדים לומדים חסידות בצורת

גליון 262 | ערב שבת קדש פרשת תזריע-מצרע • באיר תשע"ז

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

להדבק בה' ולהשאיר חברותיים...

ילד/ילדה: השבת הזאת נלמד פרק שני מפרקי-אבות, המתחיל במלים: "רבי אומר: איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם?" - כל שהיא תפארת לעושיה, ותפארת לו מן האדם. פרוש הדברים: רבי (הלוא הוא רבי יהודה הנשיא) שואל, מהי הדרך הישרה והממלצת בעבודת-ה'?

ועל כך הוא משיב, כי דרך כזאת שהיא מפארת את ההולך בה ("תפארת לעושיה") ואף מזכה אותו בשבחים ("ותפארת לו") מצד הסוככים אותו - היא ה"דרך ישרה שיבור לו האדם".

אבא/אמא: אלא שמיד מתעוררת ועולה השאלה: מה פרוש "איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם?" האין זה מובן מאליה כי ה"דרך ישרה" היא... דרך התורה? ועל תורתנו הקדושה נאמר (בספר הושע) **"ישרים דרכי ה'"**. כלומר, מי שהולך בה הולך ב"דרך ישרה". מדוע אם-כן צריך לחפש ולבחור "דרך ישרה" בשעה שהדרך הזאת כבר קיימת וסלולה מאז מתן-תורה?!

ילד/ילדה: מכרחים אפוא לומר, כי בשאלתו "איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם?", לא התכוון רבי לכל

לזכות החייל בצ"ה **עמיחי** שיחי' **רוזנבאום** לרגל יום הולדתו **ב' אייר** ולחייל בצבאות ה' **נעם מנחם** שיחי' לרגל יום הולדתו **כ"ט אייר** נדפס ע"י ולזכות הוריהם
דוד ונחמה דינה שיחי' **רוזנבאום**
לזכות **יוסף יצחק** שיחי' **ועקנין** לרגל יום הולדתו **ו' אייר**
נדפס ע"י ולזכות הוריו **שמעון וחנה** שיחי' **ועקנין**

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

החסידים.

הילד הצעיר הישיר אליהם מבט טהור וענה: "מפני שאבי הרבי אמר לי בהזדמנות מסימת, 'כל דבר שאתה רוצה לאכל או לשנות, אל תעשה זאת בבת-אחת'. אמירתו זאת של אבי נהפכה אצלי מאז - להרגל".

ב"ה

השורה טובה ומשחנת: **בשורה טובה ומשחנת**

לאבות ולבנים

הננו שמחים להודיע כי תכנית הלימוד השבועי

"אבות ובנים" זמן קיץ תשע"ז
יוצא לדרך בשבת קודש!

לנוחיותכם הלימוד יתקיים בבתי הכנסת הבאים:

בית כנסת	שעת לימוד	רנז
בית מנחם	18:00 - 18:45	ר' אבי אשר
מרכזי		ר' שניאור ציק
נחום יצחק		ר' גרשון רבינוביץ
ריישיק שול		ר' שיר רפאל
בית מרדכי שמואל		ר' יעקב שרעבי
מענדלע שול		ר' נתאי אבל
שטיינבאך שול		ר' מנחם מנדל בקשי
גינדי שול		ר' מיכאל בן ארז
גבעת ליובאוויטש		ר' לוי ראובני
ישראל אריה לייב (מקלס)		ר' שמואל קוביצעק
כפר חב"ד ב'	18:00 - 17:15	ר' אהרן הלפרין

בתוכנית: חזרה על החומר הנלמד בכיתה באותו שבוע / לימוד שמחא דאורייתא ממתק לכל ילד - הגרלות, כל בית כנסת כפי נדבת ליבו

השתתפים בקבוצות בתכנית "אבות ובנים" ישתתפו בהגרלה ויזכה לזכייה **80 כרטיס איסה לרבי, 60 אזרות קודש 60 ליקוטי שיחות**. * בכפוף לתנאי ההשתתפות

תנאי השתתפות בהגרלה המיוחדת:
(1) הגעה בזמן (2) השתתפות קבועה - מינימום 12 מחזן 17 פעמים
ברכה ארגון אבות ובנים כפר חב"ד

בהגרלה על זוג כרטיסי טיסה לרבי בפעילות אבות ובנים זמן חורף, שנערכה בכ"ח ניסן, בבית הכנסת בית מנחם

הזוכים המאושרים

החייל בצבאות ה' מענדי העניג ואביו ר' מרדכי העניג שיחיו

פעם אחת נכנס אל הרבי המהר"ש חסיד תושב העיר ויטבסק, שלבש חליפה מסוג זה. שאלו הרבי: "למה לך ללבוש חליפה התפורה בסגנון כזה דוקא?"

השיב החסיד: "וכי מה זה משנה אם יש כיס גם למעלה?"

נענה הרבי המהר"ש: "בדאי זה משנה. הפתגם אומר, 'חסיד עד הכיס'. ובכן, אם הכיס תפור במקום נמוך בחליפה, הרי יש חלק גדול של חסיד, אבל אם הכיס תפור למעלה - נותר חלק קטן בלבד של חסיד..."

סבת הבכי

כ"ק אדמו"ר מהר"ש הלך פעם אחת בליל חג-השבועות אל דודו, ר' חיים-אברהם, בנו של כ"ק אדמו"ר הזקן, לברכו בברכת החג. הוא מצאו יושב ועיניו זולגות דמעות. אמר לו הרבי: "הלוא חג היום, ולמה תבכה?"

השיב ר' חיים-אברהם: "שמעתי מאבי תורה על הפסוק 'תספרו חמשים יום' - שכאשר סופרים את ארבעים ותשעת הימים של ספירת-העמר, מגיעים ביום החמשים, בחג-השבועות, לגלוי שער הנון (תספרו) מלשון אור וגלוי, אכן ספירו; ואני איני רואה!"

כשיצא, אמר הרבי מהר"ש בהתפעלות: "ראו עד היכן הדברים מגיעים... יהודי בן שבעים ושבע, מפשט לגמרי מעניני העולם-הזה, והוא יושב ובוכה על כך שלא זכה לגלוי שער הנון!"

לא בבת-אחת

כבר משחר ילדותו ספג כבוד-קדשת אדמו"ר הרש"ב חנוך ליראת-שמים מפלגת וילהנהגה חסידית שעוררה השתאות.

פעם אחת, בהיותו כבן חמש, השתבש לו חשוב השעות והוא שתה בטעות חלב חמש שעות (במקום שש שעות) אחרי שאכל בשר. הילד הקטן לקח זאת ללבו, ובצער עמק התיצב לפני אביו (כבוד-קדשת אדמו"ר המהר"ש) לבקש ממנו 'תקון' על העברה...

ופעם אחרת, כשהיה כבן שמונה, התכנסה קבוצת חסידים להתעודות בכית אביו, הרבי המהר"ש. לפתע הבחינו החסידים בילד הצעיר נכנס פנימה, מוזג לעצמו כוס מים, שותה מחצית ממנה ויוצא. סברו החסידים כי די היה במחצית הכוס כדי להרוות את צמאונו. אולם לא חלפו אלא רגעים מספר והילד שב פנימה ושתה את יתרת המים שבכוס.

"מדוע לא שתית קדם לכן את מלא הכוס?!", התפלאו

לְכַתְחָלָה מְלַמְעָלָה (=אָרִיבְעֵר)!

פְּרוֹשׁ הַדְּבָרִים: בְּדַרְכּוֹ שֶׁל כָּל אָדָם וְאָדָם מְזַדְמָנִים לְעֵתִים מְכֻשׁוֹלִים שׁוֹנִים. וּמָה עוֹשִׂים כְּאִשֶּׁר נִתְקַלְלִים בְּמֻכְשׁוֹל? - מְדַלְגִים מֵעַלְיוֹ! זֹהִי תְּגוּבָה הַגִּיּוֹנִית מִתְּבַקֵּשׁת לְמַצֵּב.

אֲבָל הַרְבֵּי הַמְהַר"שׁ אָמַר שֶׁ'דְּלוּג' אֵינָנו תְּגוּבָה לְמַצֵּב, אֲלָא הוּא דְרַךְ-חַיִּים. וּמִי שֶׁיִּנְהַג כֵּן, מְלַכְתְּחָלָה לֹא יֵרְאֶה מְכֻשׁוֹלִים בְּחַיָּו...

יְלַדְעִילָדָה: נִתֵּן לָזֶה דְּגָמָה מֵהַחַיִּים:

חֲסִיד נִמְצָא בְּפָרֶק-שֶׁעֲשׂוּעִים אוֹ בְּבִנְיָן-מְשֻׁרְדִים כְּלָשָׁה וְהִגִּיעַ זְמַן תְּפִלַּת מְנַחָה. הוּא רוֹצֵה לְהִתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן, אֲבָל אֵין בְּמָקוֹם דֵּי יְהוּדִים דְּתִיִּים. מָה יַעֲשֶׂה?

וּבִכֵּן, הַפְּתָרוֹן הַצָּפוּי מֵצַד רַב הָאֲנָשִׁים הוּא לְהִכְנִס לְמַכּוֹנִית וְלִנְסֵעַ בְּמַהִירוֹת לְמָקוֹם שָׁבוּ יֵשׁ מְסַפִּיק אֲנָשִׁים דְּתִיִּים הַמְעַנְיָנִים לְהִתְפַּלֵּל כַּעַת מְנַחָה.

כְּלוּמַר, אֲנַחְנוּ מְפִירִים בְּבַעֲיָהּ וּמְנַסִּים לַעֲקוֹף אוֹתָהּ; לְדַלֵּג מֵעַלֶיהָ.

שִׁיטַת 'לְכַתְחָלָה אָרִיבְעֵר' רוֹאֶה אֶת הַמַּצֵּב אַחֲרַת לְגַמְרֵי. הִיא מְלַכְתְּחָלָה לֹא מְפִירָה בְּבַעֲיָהּ. לְפִי הַשִּׁיטָה הַזֹּאת, הַחֲסִיד יִגֵּשׁ לְמַעַרְכַּת הַכְּרִיזָה שֶׁל הַפָּרֶק אוֹ בְּנִין-הַמְשֻׁרְדִים וַיִּבְקֶשׁ לְהוֹדִיעַ עַל תְּפִלַּת מְנַחָה, כְּאִשֶּׁר עַל-הַדְּרָךְ יִפְנֶה גַם לְאֲנָשִׁים שְׂאִינָם חוֹבְשִׁים כִּפְּהָ וַיִּצִיעַ לָהֶם לְהִצְטָרֵף אֵלָיו לְמִנְיָן...

(על-פי 'התוועדות' תש"ג, חלק ג', עמ' 123)

חֲסִיד עַד הַכִּיס...

בְּיָמָיו שֶׁל כְּבוֹד-קִדְשַׁת אַדְמו"ר הַמְהַר"שׁ נִשְׁמַתוּ-עַדָּן הַתְּפִתְחָה הָאֲפָנָה לְתַפְרֵי בְּחִלְיָפָה (בְּנוֹסָף לְשָׁנֵי הַכִּיסִים הַרְגִילִים) כִּיס עַלְיוֹן. חֲסִידִים מִן הַשְּׂוֹרָה נִמְנְעוּ מְלַלְבֵּשׁ חִלְיָפוֹת כְּאֵלֶּה, שֶׁנִּחְשְׁבוּ אֶז מוֹדְרָנִיּוֹת מְדִי.

הָאִם אֶפְשָׁר לִהְיוֹת גַּם וְגַם? גַּם "תְּפִאָרַת לְעוֹשִׂיָהּ" וְגַם "תְּפִאָרַת לוֹ מִן הָאָדָם"?

אָבָא/אָמָא: אוֹמַר לָנוּ רַבִּי - הַרְבֵּי שֶׁל כָּלִל יִשְׂרָאֵל - שֶׁהַדְּבָר אֶפְשָׁרִי וְאֶפְלוּ מְמַלֵּךְ. הַהֶסְבֵּר לְכָךְ רְמוֹז כְּבָר בְּנִסְחַ הַשְּׂאֵלָה "אֵיזוֹ הִיא דְרַךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּבּוֹר לוֹ הָאָדָם".

הַשֵּׁם "אָדָם" נִתֵּן לָנוּ עַל-שֵׁם הַנְּאָמַר בְּפִסּוּק, "אֲדַמָּה לְעַלְיוֹן". הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּרָא אוֹתָנוּ בְּצַלְמוֹ וּבְדַמּוֹתָו, כְּלוּמַר הוּא הִטְבִּיעַ בְּנוֹ תְּכוּנוֹת שֶׁבָּהֶן אֲנַחְנוּ דוּמִים, כְּבִיכּוֹל, לוֹ (לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא) בְּעַצְמוֹ.

וּמֵצַד הַדְּמִיוֹן שֶׁלָּנוּ לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא - שֶׁהוּא, כְּיָדוּעַ, 'כָּל יָכוֹל' - אֲנַחְנוּ אֲכֵן מְסַגְלִים לְחִבֵּר שְׁנֵי דְבָרִים הַפּוֹכִים. בִּיכְלִתָּנוּ לִהְיוֹת דְּבוּקִים בְּה', עַל-יְדֵי הַתְּמַסְרוֹת עֲצוּמָה לְלַמּוֹד תּוֹרָה, לְתַפְלָה וּלְקִיּוּם מְצוּוֹת, וְעַם זֶה לְהַשְׁאֵר טִיפּוּסִים חֲבְרוּתִיִּים, אֶהוּבִים בְּחִבְרָה...

(מעובד ע"פ לקו"ש חל"ד עמ' 173 ואילך, שיחת יו"ד שבט תשי"א)

אָבָא/אָמָא: הַשִּׁבְתָּ הַזֹּאת חָלָה בְּצַמוּד לֵב בְּאִיר, יוֹם-הַלְדָּתוֹ שֶׁל כְּבוֹד-קִדְשַׁת אַדְמו"ר הַמְהַר"שׁ נִשְׁמַתוּ-עַדָּן (בְּשָׁנַת תַּקצ"ד - לְפָנֵי 183 שָׁנִים).

עֲבוּדָתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הַמְהַר"שׁ הִיְתָה בְּאֶפְסוֹן שֶׁל 'לְכַתְחָלָה אָרִיבְעֵר' וּכְפִתְגָמוֹ הַיָּדוּעַ, "הַעוֹלָם סָבוּר שְׁכַאֲשֶׁר אֵי-אֶפְשָׁר מְלַמְטָה הוֹלְכִים מְלַמְעָלָה; וְאֵלּוֹ אֲנִי אוֹמֵר -

✂ _____ ✂
גליון 262 תזריע - מצורע
שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____
כיתה: _____ חתימת הורים: _____

אוֹתָם דְּבָרִים שֶׁבָּהֶם הָאָדָם מְחַיֵּב עַל-פִּי תּוֹרָה. אֲלָא הַכּוֹנֵה הִיא לְמִי שֶׁכָּבַר מְקִים בְּפִעַל אֶת כָּל דֵּינֵי וְצוּוּי הַתּוֹרָה, וּבְנוֹסָף עַל כֵּן הוּא מְבַקֵּשׁ לְהִתְעַלּוֹת עוֹד בְּעִבּוּדַת ה'.

בְּעִנְיָן זֶה אֲכֵן קִיּוּמוֹת מְסַפֵּר דְרָכִים, וְרַבִּי מְמַלֵּיךְ עַל אַחַת מֵהֶן.

בְּמַלִּים אַחֲרוֹת, הַשְּׂאֵלָה בְּמִשְׁנַתָּנוּ הִיא, "אֵיזוֹ הִיא דְרַךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּבּוֹר לוֹ הָאָדָם" בְּהוֹסְפָה עַל שְׁלֵמוֹת עֲבוּדָתוֹ בְּעִנְיָנֵי תּוֹרָה וּמְצוּוֹת.

אָבָא/אָמָא: וְעַל כֵּן בָּאָה תְּשׁוּבַת רַבִּי, הַנְּחַלְקַת לְשָׁנֵי חֻלְקִים:

בְּחֻלֵּק הָרֵאשׁוֹן נֹאמַר, "כָּל שֶׁהִיא תְּפִאָרַת לְעוֹשִׂיָהּ". כְּלוּמַר, שֶׁהַדְּרָךְ הַזֶּה מְפִאָרַת אֶת הָאָדָם הַהוֹלֵךְ בָּהּ. אֵיזוֹ דְרַךְ מְפִאָרַת אֶת הָאָדָם? - דְרַךְ שֶׁל דְּבִקּוֹת בְּה'. כְּכֹל שֶׁאָדָם מְגַבִּיר אֶת דְּבִקּוּתוֹ בְּה', כֵּן הוּא נַעֲשֶׂה 'מְפִאָר' יוֹתֵר.

בְּחֻלֵּק הַשְּׁנִי שֶׁל הַתְּשׁוּבָה נֹאמַר, "וְתִפְאָרַת לוֹ מִן הָאָדָם", כְּלוּמַר, שֶׁגַּם בְּנֵי-הָאָדָם הַסּוֹבְבִים אוֹתוֹ 'מְפִאָרִים' וּמְשַׁבְּחִים אֶת מַעֲשָׂיו. וְכַעֵין דְּבָרֵי הַגְּמָרָא (בְּמַסְכַּת יוֹמָא), "שִׁיְהִיָּה שֵׁם שָׁמַיִם מִתְּאֵהָב עַל-יְדָךְ... (שְׁ)הַבְּרִיּוֹת אוֹמְרוֹת עֲלָיו... רְאוּ כִּמָּה נְאִים דְרָכָיו, כִּמָּה מִתְקַנִּים מַעֲשָׂיו".

יְלַדְעִילָדָה: בְּדְבָרָיו אֵלֶּה שֶׁל רַבִּי, יֵשׁ חִדּוּשׁ גְּדוֹל:

אָדָם הַחֹפֵץ לְהַדְּבִק בְּה', נוֹטֵה - בְּאֶפְסוֹן טְכָעִי - לְהִתְנַתֵּק מֵהַסְּבִיבָה וּלְהִסְתַּגֵּר בְּעוֹלָמָן שֶׁל תּוֹרָה וְתַפְלָה. הוּא לֹא בְּדִיוֹק הַטִּיפּוּס הַחֲבְרוּתִי, זֶה שֶׁמִּתְעַרֵּה בֵּין הַבְּרִיּוֹת וּמִתְחַבֵּב עֲלֵיהֶן.

לְעַמַּת זֹאת, אָדָם שֶׁהַבְּרִיּוֹת 'מְפִאָרוֹת' אוֹתוֹ וְאֶת מַעֲשָׂיו, אָמוֹר לִהְיוֹת מְעֻרָב בִּיְנֵיהֶן. בְּעַל מְזַג חֲבְרוּתִי שִׁישׁ לוֹ שִׁיג וְשִׁיחַ עִם הַסּוֹבְבִים אוֹתוֹ.